

*Легендата
за Пирам и Миџба*

Легендата за Пирам и Тузба идва от древния Вавилон и макар да не може да бъде отнесена към никакъв исторически период, ние сме склонни да ѝ вярваме, защото една толкова покъртителна история може да бъде родена само от истинския живот.

Пирам бил най-красивият момък, а Тузба най-красивата девойка в целия Вавилон, където управлявала Семирамида. Родителите им живеели в съседни къщи, децата играели заедно и когато поотраснали, се влюбили един в друг. Те много искали да се оженят, но за жалост не получили бащината си благословия. Едно нещо обаче не можел да им забрани никой и това бил пламъкът, който горял в гърдите им с равна сила. Двамата млади си разменяли погледи и огънят на любовта им се разгарял все по-силно, защото се налагало да го крият. В стената, която разделяла двете къщи, имало някаква пролука, оставена вероятно от нестръчни зидари. Какви ли пътища не

открива любовта? През тази цепнатина влюбените си говорели и си изпрацали нежни послания. И докато стояли там, Пирам от едната страна, а Тузба от другата, дъхът им се срещал. „Жестока стена – мъбвели те. – Защо разделяш двама влюбени? Но ние няма да бъдем неблагодарни, защото именно на теб дъбжим привилегията да си кажем тези любовни слова.“ Така говорели Пирам и Тузба и когато ноцта се спуснела и станело време да се разделят, те притискали устни до камъка – тя от едната страна и той от другата – защото не можели да дойдат по-близо.

Една сутрин, когато зората угасила звездите по небесния свод и слънцето разтопило сутрешния скреж по тревата, двамата млади се срещнали на обичайното място. След като се оплакали от тежката си участ, те се уговорили на следващата ноц, когато всичко утихне, да напуснат домовете си, да тръгнат към полята и да се срещнат на едно място извън града, което било известно като гроба на Ниний. Онзи, който пристигнал първи, щял да почака другия под короната на едно дърво. Това било бяла черница, която растяла до хладен

избор. Всичко било уговорено и двамата влюбени зачакали нетърпеливо слънцето да потъне във водите на безкрайното море и на негово място да изплува нощта. Сетне, незабелязана от никого, Тизба се измъкнала предпазливо от дома си, покрила главата си с воал, завтекла се към надгробния камък и когато стигнала там, седнала под уреченото дърво. Докато седяла в сумрачната вечерна светлина, съгледала една лъвица, чиято пап бил опръскана с кръвта на току-що разкъсана жертва, да се приближава към извора, за да утоли жаждата си. Веднага щом я зърнала, Тизба побягнала и потърсила спасение в пролуката на една скала, но пътят изпуснала воала си. Лъвицата пила от извора и понечила да се върне в гората, но като видяла воала, се нахвърлила върху него и започнала да го разкъсва с окървавените си челюсти.

Пирам, който дошъл малко по-късно, се приближил към уговореното място на срещата. Той видял следите на лъвицата и пребледнял от ужас. След малко намерил и разкъсания окървавен воал.

– О, злочесто момиче – изстена влюбеният момък. – Аз съм причината за твоята

смърт! Ти, която си много по-достойна да живееш, загина преди мен. Но аз няма да се бавя и ще те последвам. Аз съм виновен, че те изпратих на такова опасно място, без да съм наблизо, за да те защитя. Елате, любове от скалите, и разкъсайте това тяло със зъбите си. Накажете виновника!

Пирам взел воала от земята, отишъл с него под бялата черница и го покрил с целувки и сълзи.

– Моята кръв също ще обагри тази тъкан – рекъл той, извадил меча си и го забил в сърцето си. Кръвта бликнала от гърдите му и опръскала белите черници по дървото. Сетне попила в земята и стигнала до корените, откъдето се заузкачвала към белите плодове.

В това време Тизба, която все още треперела от страх, но не искала да огорчи любимия си, надникнала иззад скалата, търсейки тревожно младежа с очи, за да му разкаже за преживяната опасност. Когато дошла на мястото и видяла, че черниците са променили цвета си, девойката си помислила, че това не е същото дърво. Но тогава съгледала нечие тяло, сгърчено в предсмъртна агония. Тизба трепнала и отстъпила назад, през лицето ѝ

преминала бърза сянка, сякаш то се отразявало във вода, набраздена от внезапен повей на вятъра. Веднага щом познала любимия си, тя изпищяла от ужас, заудряла с юмруци гърдите си, презърнала безжизненото тяло и запечатала с целувки студените устни, докато сълзите ѝ капели по раните на младежа.

– О, Пирам! – изплакало момичето. – Какво се е случило с теб? Отговори ми, Пирам, това съм аз, твоята Тузба. Чуй ме, скъпи мой, и надигни глава!

Когато чул името Тузба, Пирам отворил очи и сетне ги затворил отново. Девойката видяла окървавения воал и празната ножница.

– Твоята собствена ръка е сторила това, и то заради мен – прошенала Тузба. – Но аз също мога да бъда смела поне веднъж и любовта ми е също толкова силна, колкото и твоята. Ще те последвам в света на сенките, защото аз съм причината за твоята гибел и смъртта, която единствено може да ни раздели, няма да ми попречи да се присъединя към теб. А вие, наши злочестни родители, не отхвърляйте последната ни обща молба. Нас ни свързват любовта и смъртта и затова нека легнем в един гроб

като невяста и годеник. А ти, дърво, запази спомена за нас и нека плодовете ти да бъдат винаги обагрени с цвета на нашата кръв.

И като рекла това, тя забила меча в гърдите си. Родителите на двамата отстъпили пред молбата ѝ, съгласили се и боговете. И така, двете тела били положени в обща гробница, а черницата до ден днешен продължила да ражда пурпурни плодове.